

[Holger Eriksen.]

sekseren i en nærliggende ubeboet barak. Der var altså ikke tale om spil i privat lejlighed den pågældende dag. Der blev spillet om store beløb. 100-krone- og 50-kronesedler var almindelig indsats, der forekom endog 500-kronesedler. Ret store beløb skiftede ejermand i løbet af kort tid. Bankørens *nom de guerre* kender jeg, men skal ikke oplyse det her.

Et andet eksempel er fra den 10. september i år. Et turistselskab ønskede at se, hvordan spillet på sekseren foregik. Det lykkedes meget let at komme ud i en plan-tage, hvor der sad ca. hundrede mennesker omkring borde i det fri og spillede livligt hasard.

Det skulle ikke være vanskeligt for politiet at finde den slags tilfælde. „Demokraten“ har modtaget mange breve f. eks. fra kvinder, som beklager sig over, at deres mænds indtægt forsvinder på den måde. Jeg har som eksempel en mand, hvis navn også er i min besiddelse. Han oplyser, at han havde sparet 5 500 kr. sammen for at kunne købe en motorecykle. Den dag, han fik beløbet udbetalt, lod han sig lokke til at spille på sekseren; om morgenen var han blanket af og ejede ikke en øre.

Således kunne jeg fortsætte med masser af eksempler med vedlagte navne. Jeg er i og for sig ikke ude efter at få skærpet straffen for de ofre, der lader sig få af de professionelle bondefangere, som arrangerer dette spil; men jeg mener, det er de sidste, man burde få ram på, og for hvem man burde skærpe straffen betydeligt, ikke blot når de opererer i Søby, men også når de opererer andre steder. Meget tyder nemlig på, at der findes velhavende bagmænd, de såkaldte sekserkonger, som finansierer de bankører, der forestår de aftenlige spil, og som politiet må kunne finde, hvis det er sin opgave voksen, navnlig hvis det sætter et rejsehold ind på sagen. Jeg tror ikke, opgaven er vanskelig. Jeg skal f. eks. pege på en person, som for to år siden var arbejdsløs og ikke ejede salt til et æg. Siden har han næppe

haft ærligt arbejde, men ikke desto mindre er han i dag ejer af en nyopført villa og har to biler, som ikke lejes ud, til rådighed. Den slags tilfælde kunne politiet vel også få øje på og få undersøgt nærmere.

Jeg håber, at det, jeg her har fremført, vil give den højtærede justitsminister anledning til at overveje spørgsmålet om en skærpelse af straffebestemmelserne.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): I anledning af det ærede medlem hr. Holger Eriksens spørgsmål vil jeg gerne indledningsvis sige, at det er politiets bestemte opfattelse, at forholdene ikke er nær så betænkelige som tidligere, bl. a. fordi der nu beskæftiges langt færre folk de pågældende steder, således at der ikke er de samme profitmuligheder for professionelle spillere, som der var for nogle år siden. Det er endvidere politiets indtryk, at langt de fleste af arbejderne på stedet ikke er deltagere i det ulovlige spil.

Må jeg oplyse, at i årene indtil 1951 indløb der jævnlig anonyme anmeldelser til politiet om hasardspil, og i de fire år 1948—51 blev der i henvend 30 tilfælde rejst straffesag. Men i de sidste to år har politiet overhovedet ikke modtaget anmeldelser. Ved afhøring af en række arbejdsformænd, entreprenører og driftsledere er politiet blevet bestyrket i den opfattelse, at hasardspil af betydning nu kun dyrkes indenfor en meget begrænset kreds.

Til disse oplysninger vil jeg gerne føje to ting. Først og fremmest må man erindre, at ikke alt hasardspil er strafbart. At søge erhverv ved hasardspil er strafbart ifølge straffeloven, men bestemmelsen rammer alene dem, der er professionelle spillere, ikke de personer, som deltager i hasardspil i deres fritid for spillets og for gevinstchancens skyld, selvom det gentager sig. Desuden er det strafbart at iværksætte hasardspil på offentlige steder og i foreningslokaler. Denne bestemmelse rammer altså ikke spil i private hjem, medmindre dette drives erhvervsmæssigt.